

Це школа - "Школа Лісова"

На темній поляні була спокійна тиша. Високі дерева таємниче шуміли, а цвіркуни перегукувалися між собою своїми рипливими гуками.

На поляні було видно темні постаті пласту-нів. Вони стояли в колі. У кожного в руці смо-лоскип. За кожним з них на високому палі ус-тромлений у землю стояв другий смолоскип. По-кищо на поляні горів лише один вогонь. Це був Вічний Вогонь Лісової Школи. Його полум'я не вгасало вже повних два тижні, удень і вночі, у дощ і в погоду. Він мерехтів на вітрі маленьким язичком і лише час до часу ховався у свій чорний закопичений дзбанок. Стояв цей вогник на кам'янім підвищенні насупроти головної ватри. А дев'яност ступенів направо і на-ліво від неї, у колі, стояли дві інші ватри.

Було тихо. Коли враз у темряві з'явилася силуетка пластуна. У його руці — смолоскип. Він підходить до Вічного Вогню і на хвилю його обличчя заливає помаранчеве сяйво. Він нахи-ляє свій смолоскип над цим маленьким вогником і враз його смолоскип вибухає полум'ям, кида-ючи своє жовте світло на близькі обличчя. Смо-лоскип — набираючи сили — починає горіти дужче, а з нього підіймається темний густий дим. Через середину кола посувається вогонь до головної ватри. Горить він живо. Наближа-ється до ватри щораз ближче і ближче. Зупи-няється перед нею. І горить він над нею як язик Святого Духа над головами апостолів. Горить!.. Тихо на поляні. Дерев даліше передають одне одному свої секрети. Нараз серед нічної тиші лунає голос: «Пластун є вірний Богові і Україні!» Слова юнака лунуть у темну ніч, підіймаються на вершки дерев і там серед дерев розкочуються по лісі.

Смолоскип наближається до сухого дерева. Вогонь делікатно обіймає сухі галузки. Ті обій-ми його щораз дужчі. Дерево починає протес-тувати, галузки тріскають і сичать. Але вогонь душить цей протест, він росте, багатіє... Темна поляна ясніє. На неї виходить другий юнак. Від головної ватри він запалює свій смолоскип, а ним другу ватру праворуч. У темну ніч прокочуються слова: «Пластун помагає другим!» Друга ватра спалахнула, кидаючи у чорне небо свої червоні іскри.

Цим самим способом при словах: «Пластун живе за пластовими законами і слухає пласто-вого проводу», запалюється третя ватра.

Темна поляна ожила чарівним світлом ватр. Мільйони іскор підіймаються із кожної з них і блискучим червоним дощем падають на землю. На обличчі кожного юнака танцюють миготливі тіні; які родяться у ватрах і гинуть у темряві лісу.

Тепер прийшла черга на тих чотирнадцять пласту-нів, які стояли зі смолоскипами в колі.

Кожний з них по черзі підходить до головної ва-три, там запалює свій смолоскип і повертаючись на своє місце виголошує точку з пластового за-кону і запалює стоячий смолоскип за ним. Смо-лоскип один по одному починають палати, і в тем-ну ніч раз за разом лунає новий пластовий закон...

ПІСНЯ ЛІСОВОЇ ШКОЛИ

*Це школа, школа лісова,
А в ній ми лісові студенти —
Вона всім школам голова,
На всі краї і континенти.*

Приспів:

*Юнак, чи старший, друже, ти,
Біжи до нас, біжи мерщій,
Учись і добивайсь мети
У славній школі лісовій.*

*Це школа, школа лісова,
Усякої учать там штуки —
Скажи, що варта булава,
Не нюхавши її науки?*

Приспів:

*Це школа, школа лісова,
Ще не було такої зроду,
Зростає зміна в ній нова,
Надія Пласту і Народу.*

Приспів:

Р. Завадович

І тут при тих знайомих голосах, у цьому знайомому колі, наші думки повертаються до тих приємних, хоч сутужних-нелегких днів, які ми пережили на «Лісовій Школі».

Приїздимо на «Лісову Школу», і перше, що нас зустрічає — це широка кам'яниста річка. Тут ми зупиняємося і шукаємо шатер, які пока-зали б нам табір. Та даремно. Перед нами тіль-ки високі дерева і чисте синє небо. Каже нам хтось, що треба перейти річку. Дехто з нас ски-дає черевики; з наплечниками на плечах і торба-ми в руках, починаємо обережно переходити річ-ку. Інші, незважаючи на ноги, лізуть у воду з черевиками і зі своїм багажем посуваються на другий бік. За річкою ми знайшли малу стежку, нею ми заходимо на невеличку поляну. Хтось показує на іншу підвищену поляну під лісом і ка-же, що там табір. Привидляємося ближче, але табору не бачимо. На поляні лише трава по-коліна.

Провід і учасники вишкільного табору пластунів "Лісова Школа", що відбувся в червні 1966 р. в Гантері, штат Нью-Йорк, США. Комендант — пл. сен. Петро Содоль, Л.Ч.; заст. коменданта — пл. сен. Юрій Український, С.М.; інструктори: ст. пл. Роман Завадович, Вовк.; ст. пл. Ігор Гапій, Л.Ч.; ст. пл. Юрій Кравців, Бурл.; ст. пл. Володимир Роніш, Вовк.; ст. пл. Аскольд Татарський, Л.Ч. — Учасники Лісової Школи: Олег Ільницький, Ярмо Клос,

Ростислав Кутний, Юрій Ласка, Марко Лучковський, Михайло Ничковський, Юрій Солтис, Володимир Харченко, Юрій Баран, Орест Баранський, Роман Петик, Роман Петруняк, Юрій Сенюк, Адріян Сливозький, Юрко Фарион, Юрко Белендюк, Ярослав Боберський, Ігор Руденський, Юрко Стахів, Юрій Турчин, Роман Химинець, Олег Цік, Орест Швед.

Ось так ми із самого початку побачили і пізнали правдивий вишкільний табір для юнаків. А годину пізніше почався наш вишкіл. Перше завдання: збудувати табір. Почалася робота! На поляні, де росла трава по-коліна почали з'являтися шатра: спершу одне, потім друге, поки не стало шість шатер. Але будова на цьому не скінчилася. Протягом цілих двох тижнів на «Лісовій Школі» щось будувалося, а при цій будові ми вчилися.

У перших днях робилося найконечніші речі: кухня, умивалька, лятрина. А як дні минали, то на «Лісовій Школі» явилися мости, брами, прічі, столи. Крім того спільними силами хлопці зробили спортивний майданик, на якому було місце на відбиванку, копаного, кулю, диск, скок у височінь і далечінь. По середині лісу, де не було жадних комфортів, не було спеціального знаряддя крім лопати, сокири і пилки — учасники «Лісової Школи» збудували мініатюрну оселю.

Та на «Лісовій Школі» ми не лише будували. Кожного дня ми мали цікаві гутірки з різних ділянок: про першу допомогу, упоряд, зв'язок і комунікацію, стрільання, картографію, інтендантуру, куховарство, табірництво, піонерку, самозарадність, провідництво і т. д. Набуті з гутірок теоретичні знання ми застосовували відразу на практиці. Ми не лише говорили про стрільання — ми і стріляли, не лише говорили про провідництво — ми провадили.

На «Лісовій Школі» табором провадили самі юнаки. Кожного дня інший гурток ставав провідом табору. Він перебирав усі обов'язки: від бунчужного до кухара.

А проте, «Лісова Школа» зі своєю суворістю мала такий веселий, товариський і творчий дух, якому не кожний табір може дорівняти. Ватри були такі, яких бажав би собі кожний комендант на своєму таборі. Вони не були штучні, а правдивий особистий вияв кожного юнака на таборі, а не лише кількох пластунів, як то часто буває на інших ватрах.

**

Уже могутнє полум'я ватри давно зникло, тільки червоний жар поволі дотлівав. Веселі обличчя юнаків, які сиділи біля неї, далі палали сміхом, піснюю і забавою. Далеко на чорнім небі світили ясні зорі, а над самим лісом висів блідий місяць.

Юнаки «Лісової Школи» стояли вже у тісній колі, як до кожного з них підходив комендант і, вручуючи йому жолудь, передавав привіт до станиць, із яких ми приїхали. Комендант не помилюся ні разу. Пам'ятав кожного хлопця і з якої він станиці.

«Коли ми посадимо цей жолудь — сказав друг Содоль — з нього виросте високий дуб. Так і з тим знанням, яке ви дістали на «Лісовій Школі». Тут засіяно у ваших умах багато нового знання, а ваш обов'язок — поширити його так, щоб з нього мав користь цілий ПЛАСТ».

По ватрі ще довго по лісі лунали голоси і сміх юнаків у таборі, які поволі укладалися спати свою останню ніч на «Лісовій Школі».

пл. розв. Олег Ільницький
Нью-Йорк.